

Sessizliğin içinden yürüyen
Karanlığın dibinden süzülen
Bir gölge gibi şimdi ismim peşinde
Sürüklenip duran bir kalp zavallı hece...
Dilimde sen...

Sakladığım her çekmece
Üzerini çizdiğim her cümlede
Sustuğum kelimeler, kustuğum cümlelerde
Gidip gelen, gelip giden, söküp diken, dikip söken
Zamanın ellerinde, hep sen...

Üzerimde, içimde, debelendiğim bedenlerde
Bulduğum kırdığım o zavallı çaresiz kalplerde
Kısık kısık, delik deşik, silik silik bakan
Yarı kapalı, yarı açık o yalvaran aciz gözlerde...

Sövdüğüm, saydığım, gittiğim, kaldığım
Yattığım, kalktığım, çıktığım, battığım
Yaralandığım, yaraladığım, yakaladığım, yakalandığım
Karanlıklar içinde, hep sen...

Unuttuğum unutulduğum
Kopardığım koparıldığım, dağıttığım dağıtıldığım
Parça parça bir nar gibi saçıldığım
Parçalandığım parçaladığım
Her kırık kalpte, yine sen...

Yazdığım yazıldığım, duvarlara kazıldığım
Kayıp çocukların kalplerine karaladığım
Gecelerce gündüzlerce, binlerce yıldır hep kanadığım
Kanattığım her cümlede, sen...

Yaktığım yandığım, küllerinden yarattığım
Can alıp can verip, ömürlerce yaşattığım
İnandığım...
İnandırıldığım...
İnanıldığım...
Bu aşk hep, sen...

Ve sen...
Önünde diz çöktüren...
Bir sözle öldürüp...
Bir sözle diriltten...

Ah vurur beni
Kurşun gibi
Kalbimden
Ah vurur beni
Kurşun gibi
Kalbimden
Ah vurur beni
Kurşun gibi
Kalbimden
Ah vurur beni
Kurşun gibi
Kalbimden